

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/56/2021
Identifikačné číslo spisu: 6119358657
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:6119358657.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Miloš Jurči REMESLO MJ, s miestom podnikania Nová 295, 027 44 Tvrdošín, IČO: 37 086 278, zastúpeného zástupcom AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice IČO: 47 237 406, proti žalovanému KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie sumy 2.434,54 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 13Cob/142/2020-193 zo 17. februára 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 18Cb/151/2019-139 z 25. júna 2020 konanie zastavil v časti o zaplatenie sumy 346,80 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 346,80 eur, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.087,74 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.087,74 eur od 13. decembra 2018 do zaplatenia v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a súčasne priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia.

2 Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku skonštatoval, že nebolo sporné, že dňa 12. novembra 2018 došlo k poistnej udalosti - dopravnej nehode, pri ktorej došlo ku škode na motorovom vozidle žalobcu. Za nesporné ďalej považoval, že škodová udalosť bola žalovanému riadne ohlásená dňa 16. novembra 2018. Predloženými listinami mal za preukázané, že žalovaný žalobcovi oznámil dňa 28. novembra 2018 skončenie šetrenia poistnej udalosti s tým, že poistná udalosť bola likvidovaná ako totálna škoda a žalobcovi bolo poukázané plnenie vo výške 6.235,46 Eur. Z pripojeného výpočtu mal žalovaný za

určenú všeobecnú hodnotu vozidla sumou 10.582,55 Eur, hodnotu použiteľných zvyškov sumou 3.100,- Eur, potom za dôvodnú sumu považoval 7.482,55 Eur, od ktorej odpočítal DPH a tak poistné plnenie určil sumou 6.235,46 Eur. Vo vzťahu k žalovaným predloženému výpočtu na sumu 10.582,55 Eur, okresný súd uviedol, že daný výpočet je spracovaný dňa 19. novembra 2018 s menom vypracovateľa - N.. Poukázal na to, že predložený výpočet nebol podpísaný, zároveň v závere drobným písmom bolo uvedené, že na tento výpočet bol použitý počítačový softvér ABACUS, ktorý je naprogramovaný podľa Prílohy č. 6 k vyhláske MS SR č. 492/2004 Z. z. a autor tohto počítačového softvéru nezodpovedá za výsledky, ktoré sú dosiahnuté v rozpore s Prílohou č. 6 k vyhláske č. 492/2004 Z. z.

3 Súd oproti výpočtu predloženému žalovaným poukázal na súkromný Znalecký posudok č. 21/2019 predložený žalobcom vo veci výpočtu výšky škody na vozidle Audi A5, ktorý bol vypracovaný dňa 3. augusta 2019 Ing. W. Z., znalcom z odboru doprava cestná, odvetvie: technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel. Posudok bol vypracovaný k 12. novembru 2018. Podľa znaleckého posudku, všeobecná hodnota vozidla pred poškodením s DPH je 13.775,- Eur, čo je zároveň reprodukčná obstarávacia hodnota vozidla k 12. novembru 2018. Posudok zároveň obsahoval výpočet nákladov na opravu, hodnotu predajných zvyškov vozidla, ako aj porovnanie nákladov na opravu poškodenia vozidla s reprodukčnou obstarávacou hodnotou pred poškodením. Znalec vypočítal, že všeobecná hodnota = reprodukčná hodnota vozidla pred poškodením je 13.775,- eur, hodnota predajných zvyškov 3.421,31 eur, náklady na likvidáciu nepoužiteľného odpadu 50,- eur, a teda výška škody s DPH je 10.404,- eur. Podľa záveru znalca, výška škody na danom vozidle predstavovala k 12. novembru 2018 čiastku 10.404,- eur s DPH. Znalec uviedol, že posudok bol vypracovaný v zmysle zákona č. 382/2004 Z. z., v súlade s vyhl. MS SR č. 492/2004 Z. z. a 605/2008 Z. z. v znení vyhláske č. 626/2007 Z. z. pomocou programového vybavenia AutoTax. Všetky výpočty sú vykonané s presnosťou na osem desatinných miest a výsledky sú zaokrúhlené s presnosťou na 1 euro.

4 Z dôvodu nesprávneho výpočtu, za súhlasu žalovaného s týmto čiastočným späťvzatím, súd konanie o zaplatenie v časti 346,80 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 346,80 eur zastavil, a to za aplikácie ust. § 145 ods. 2 CSP.

5 Okresný súd k listine obsahujúcej výpočet predloženej žalovaným ohľadne všeobecnej hodnoty vozidla uviedol, že listinu nepovažoval za relevantnú. Poukázal na to, že mala byť vypracovaná osobou menom N., táto listina ale nebola podpísaná, z ničoho nevyplývalo, kto je osoba menom N., či je odborne spôsobilou osobou. Zdôraznil ďalej, že v tomto výpočte všeobecnej hodnoty cestného vozidla, predloženom žalovaným, je drobným písmom uvedené, že na výpočet bol použitý počítačový softvér ABACUS, ktorý je naprogramovaný podľa Prílohy č. 6 k vyhláske MS SR č. 492/2004 Z. z., avšak autor tohto počítačového softvéru nezodpovedá za výsledky, ktoré sú dosiahnuté v rozpore s Prílohou č. 6 k vyhláske č. 492/2004 Z. z.. Na základe uvedeného okresný súd skonštatoval, že žalovaný predložil výpočet v zmysle nejakého programu, autor ktorého nezodpovedá za prípadné rozpory s vyhláškou MS SR č. 492/2004 Z. z. Na rozdiel od Znaleckého posudku č. 21/2019, predloženého žalobcom, kde znalec pri výpočte vychádzal priamo z vyhláske MS SR č. 492/2004 Z. z. Vo vzťahu k súkromnému znaleckému posudku, predloženému žalobcom, okresný súd za aplikácie ust. § 209 CSP skonštatoval, že nemal žiadne dôvody pochybovať o jeho správnosti. Žalovaný nepredložil relevantnú listinu na preukázanie svojich tvrdení, resp. na spochybnenie súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcom. Žalovaný nepreukázal správnosť svojho výpočtu a ani to, že ním predložený výpočet bol vypracovaný osobou odborne zdatnou v danom odbore. Okresnému súdu nebolo zrejmé, ako žalovaný dospel v oznámení o skončení šetrenia k výške nákladov za použiteľné zvyšky. Ak žalovaný tvrdil rozpory v posudku predloženom žalobcom, tak tieto ničím nepreukázal. Nepreukázal správnosť svojich tvrdení, a to s poukazom na ust. § 151 CSP. Žalobca predložil výpočet skutočnej škody v znaleckom posudku vypracovanom znalcom ako štátom aprobovanou osobou na výkon znaleckej činnosti. Žalovaný na podporu svojich tvrdení ohľadom správnosti svojho výpočtu škody, resp. nesprávnosti výpočtu a výšky škody uplatnenej žalobcom podľa znaleckého posudku, nepredložil žiadny dôkaz. Okresný súd nezistil žiadne dôvody, aby spochybnil závery súkromného znaleckého posudku a v tejto súvislosti poukázal na to, že na znalecký posudok je nutné nazeráť ako na striktné

formálne vyhotovenú listinu relevantnú pre súdny prieskum, v ktorej uvedené závery a skutkové zistenia sú výsledkom vysoko erudovaného posúdenia skutkových bodov a súčasne sú výsledkom štátom delegovaného oprávnenia (pozri napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Sžr 42/2014).

6 Po vyhodnotení vykonaných dôkazov, za aplikácie ust. § 191 CSP, okresný súd žalobe vyhovel, a to aj v časti požadovaného príslušenstva, úroku z omeškania. Pokiaľ išlo o obranu žalovaného, ktorý poukazoval na rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/145/2017, tak okresný súd mal za to, že nie je možné na toto rozhodnutie prihladať a ani ho aplikovať, keďže nejde o ustálenú súdnu prax a NS SR sa zaoberal v tomto rozhodnutí úrokmi z omeškania pre prípad ust. § 11 ods. 6 a 8 zákona č. 381/2001 Z. z. Podľa okresného súdu bolo vyslovené, že ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. má povahu sankcie za nesplnenie nepenažnej povinnosti uvedenej v odseku 11 ods. 6 predmetného zákona poisťovateľom a má pôsobiť aj preventívne na to, aby poisťovateľ prešetril škodovú udalosť a oznámil poškodenému výsledok tohto šetrenia a rozsah poistného plnenia v určenej lehote. Ak poisťovateľ oznámil v zákonnej lehote, že nebude plniť, prípadne, že bude plniť len čiastočne, nezabavuje ho povinnosti, v prípade úspechu poškodeného v súdnom konaní, zaplatiť aj úroky z omeškania. Pokiaľ by okresný súd prijal výklad žalovaného, znamenalo by to, že by nebolo možné, v prípade uplatnenia si poistného plnenia, priznať v takom konaní aj úrok z omeškania. Vyslovil názor, že pokiaľ zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému prevádzkou motorového vozidla nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase, nie je možné, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala odkladom splatnosti tejto povinnosti na poškodeného. Práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti poskytnúť poistné plnenie (obdobný názor vyplýva aj napr. z rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Co/335/2017 zo dňa 22. novembra 2018, sp. zn. 4Cob/31/2018, sp. zn. 4Cob/60/2017, z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Co/193/2015).

7 Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. upravuje osobitnú sankciu vo forme peňažných úrokov z omeškania pre prípad, ak poisťovateľ nesplní svoju povinnosť podľa ust. § 11 ods. 6 predmetného zákona. Zákonná povinnosť zaplatiť úroky veriteľovi v zmysle ust. § 517 Občianskeho zákonníka vznikne aj v tom prípade, ak poisťovateľ nevyplatí celé plnenie bez ohľadu na to, či porušil alebo neporušil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. Súd prvej inštancie zdôraznil, že v prípade aplikácie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR by došlo k diskriminácii dlžníkov odlišných od poisťovní, kedy by došlo k zvýhodneniu poisťovateľov na úkor ostatných dlžníkov.

8 Okresný súd poukázal na to, že úroky z omeškania v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. sa automaticky bez potreby uplatnenia nároku stávajú súčasťou istiny - poistného plnenia, a to s poukazom na Čl. 6 Smernice 200/26/ES. Tak je to aj v prípade porušenia ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. V danom prípade žalobca uplatnil úroky z omeškania za svojvoľné neposkytnutie poistného plnenia v správnej výške, teda nejde o porušenie ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., a preto nebolo možné aplikovať ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z., aj keď možno konštatovať, že žalovaný vo svojom oznámení riadne nevysvetlil dôvody zníženia plnenia. Za nepostačujúce označil samotné uvedenie „hodnoty použiteľných zvyškov 3.100 eur“. Išlo o svojvoľné určenie takej hodnoty bez zdôvodnenia, či relevantného základu. Okresný súd zdôraznil, že zákon č. 381/2001 Z. z. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku osobitným zákonom. Vzťah týchto dvoch predpisov vyplýva zo zásady „lex specialis derogat lex generali“, čo znamená, že ustanovenia osobitného predpisu sa použijú prednostne v prípade, ak tento osobitný zákon upravuje niektorú otázku odlišne od všeobecného právneho predpisu.

9 Súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si uplatnil úroky z omeškania od nasledujúceho dňa po uplynutí 15-dňovej lehoty od skončenia šetrenia. Žalovaný v Oznámení o skončení šetrenia uviedol, že šetrenie skončil dňa 27. novembra 2018. Lehota uplynula 12. decembra 2018 a tak od 13. decembra 2018 sa žalovaný dostal do omeškania, pretože svojvoľne bez relevantného základu poskytol plnenie žalobcovi vo výške, ktorá bola preukázaná znaleckým posudkom ako nesprávna a bolo vecou žalovaného riadne zistiť a určiť skutočnú výšku škody a nie svojvoľne ju určiť. Takýto postup žalovaného nemohol byť na úkor žalobcu. Z týchto záverov okresný súd priznal úroky z omeškania tak, ako si ich žalobca uplatnil, z

priznanej sumy a vo výške, ktorú okresný súd posúdil ako primeranú v súlade s platnými právnymi predpismi bez osobitného dokazovania s poukazom na ustanovenia CSP.

10 O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 255, § 256, § 262 ods. 1, 2 v spojení s Čl. 4 CSP. Konštatoval, že procesné zavinenie na zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 346,80 eur spolu s príslušenstvom nesie žalobca z dôvodu chyby v počítaní, avšak vo zvyšnej časti bol žalobca v celom rozsahu úspešný. Okresný súd tak mal za to, že žalobca bol úspešný vo väčšom pomere, pričom jeho neúspech v zastavenej časti istiny a úrokov z omeškania považoval za nepatrný. Z týchto dôvodov, za aplikácie Čl. 4 CSP, vzhľadom na nepatrný neúspech v pomere k priznanej sume, a to aj z dôvodu čiastočného späťvzatia, žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne okresný súd po právoplatnosti rozhodnutia. Pokiaľ si žalobca uplatnil aj náklady spojené so znaleckým dokazovaním, tak okresný súd posúdil, že tieto náklady na strane žalobcu sú trovy konania žalobcu, ktorých nárok okresný súd žalobcovi priznal v rozsahu 100% s tým, že o výške bude rozhodovať po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

11 Na základe odvolania žalovaného Krajský súd v Žiline (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 13Cob/142/2020-193 zo 17. februára 2021 rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 18Cb/151/2019-139 zo dňa 25. júna 2020 v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.087,74 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil, v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.087,74 eur od 13. decembra 2018 do zaplatenia rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.087,74 eur od 13. decembra 2018 do zaplatenia zamietol a v napadnutom výroku o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného konania právo. Súčasne rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

12 Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP na základe podaného odvolania žalovaného a postupom bez nariadenia pojednávania verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP. V odôvodnení rozsudku uviedol, že ak v časti okresným súdom priznaných úrokov z omeškania došlo k zmene rozsudku okresného súdu, tak pre uvedený postup nebolo potrebné nariadiť krajským súdom pojednávanie, pretože sa nejednalo o žiadnu zo situácií vyjadrených v ust. § 385 ods. 1 CSP. Pre posúdenie odvolania žalovaného nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, pretože krajský súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. V odvolacom konaní v časti žalobcom požadovaných a okresným súdom priznaných úrokov z omeškania išlo len o právne zhodnotenie tohto nároku, uplatneného žalobcom.

13 Odvolací súd zhodne s okresným súdom uviedol, že medzi stranami nebolo sporné to, že dňa 12. novembra 2018 došlo k poistenej udalosti, a to dopravnej nehode, pri ktorej došlo ku škode na motorovom vozidle AUDI A5 B8/SCDNCQ1, EČV.: G. XXX Z.. Takisto nebolo sporné, že žalovaný žalobcovi oznámil dňa 28. novembra 2018 skončenie šetrenia poistnej udalosti s tým, že poistná udalosť bola likvidovaná ako totálna škoda a žalobcovi sa poukazuje suma 6.235,46 eur. Z pripojeného výpočtu plnenia vyplynul popis položiek, a to všeobecná hodnota vozidla 10.582,55 eur, hodnota použiteľných zvyškov vozidla 3.100,- eur, spolu priznané 7.482,55 eur, odpočet DPH 1.247,09 eur, tak výška škody bez DPH predstavovala 6.235,46 eur.

14 Ďalej poukázal na to, že žalobca k uplatnenému nároku na poistné plnenie ako náhrady škody predložil Znalecký posudok č. 21/2019, vypracovaný Ing. W. Z., znalcom z odboru doprava cestná, odvetvie: technický stav cestných vozidiel, nehody v cestnej doprave, odhad hodnoty cestných vozidiel, ktorý znalecký posudok určil škodu na motorovom vozidle v sume 10.404,- eur s DPH. Odvolací súd konštatoval, že okresný súd tento súkromný znalecký posudok správnym spôsobom vyhodnotil za aplikácie ust. § 209 ods. 1 a 2 CSP, t. j. ako dôkaz, ktorý mal výpovednú hodnotu v tom, že nebol žiadnym iným relevantným dôkazom predloženým žalovaným spochybnený. Krajský súd sa stotožnil so

závermi okresného súdu, vyjadrenými v odseku 23., 24., 25., 26. a odseku 27. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu, ktoré sa viažu k výrokovej časti rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.087,74 eur. V zhode so záverom okresného súdu konštatoval, že dôkaz predložený žalovaným nemohol spochybníť relevantnosť záverov súkromného znaleckého posudku predloženého žalobcom. Ak okresný súd z tohto súkromného znaleckého posudku vychádzal a rozhodol o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi poistné plnenie - škodu vo výške 2.087,74 eur, tak v tejto časti bolo rozhodnutie okresného súdu vecne správne a krajským súdom vo vyvolanom odvolacom konaní potvrdené.

15 Na rozdiel od záverov okresného súdu, krajský súd po právnej stránke bol názoru, že v danej veci žalobcovi nevznikol nárok na uplatnený 5% úrok z omeškania ročne zo sumy 2.087,74 eur od 13. decembra 2018 do zaplataenia, preto v tejto výrokovej časti rozsudok okresného súdu zmenil za aplikácie ust. § 388 CSP tak, že žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

16 Krajský súd poukázal na nejednotnú rozhodovaciu prax v súvislosti s uplatňovaným úrokom z omeškania v prípade poistných udalostí a z toho uplatnených škodových nárokov.

17 Krajský súd sa nestotožnil so spôsobom aplikácie ust. § 11 ods. 6, 8 zákona č. 381/2001 Z. z. uskutočneným okresným súdom. Krajský súd pritom poukázal na právny názor vyjadrený Najvyšším súdom SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22. novembra 2018. Vyslovil názor, že je nepochybné, že ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. je viazané k odseku 6 ustanovenia § 11 zákona č. 381/2001 Z. z., keďže odkazuje na nesplnenie povinností poisťovateľa, ktoré sú vyjadrené práve v odseku 6 ust. § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. Konštatoval, že je potrebné v danej sporovej právnej veci vychádzať z uplatneného nároku žalobcu, ktorý vyplýva z ustanovení zákona č. 381/2001 Z. z., ktorý osobitný právny predpis v ust. § 11 ods. 7 stanovuje, kedy nastane splatnosť poistného plnenia, ktoré je povinný poskytnúť poisťovateľ. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia je plnenie splatné do 15-tich dní, len čo poisťiteľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť (teda v časti poisťovateľom uznaného nároku), resp. po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia (v tomto prípade nároku pôvodne neuznaného poisťovateľom, avšak následne uznaného súdom). Označil ho za zákonné ustanovenie, ktoré určuje splatnosť pohľadávky majúcej svoj základ v zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a neumožňuje určenie iného času zročnosti poistného plnenia. Ak poisťovateľ uzná nárok poškodeného na plnenie čo aj len čiastočne, je z hľadiska určenia času plnenia takto uznaného nároku rozhodujúci okamih, keď poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť. V takomto prípade plnenie z takto uznaného nároku je splatné do 15 dní od skončenia šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť a v prípade, že by poisťovateľ neplnil, vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania uplynutím tejto lehoty. Ak však poisťovateľ odmieta poškodenému poskytnúť poistné plnenie v ním požadovanom rozsahu a poskytne mu riadne a včas písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo znížil poistné plnenie, v dôsledku čoho poškodený uplatnil svoj nárok žalobou v súdnom konaní, pre určenie času plnenia (a následným vznikom právneho nároku poškodeného na prípadný úrok z omeškania) je relevantným až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia. Ak by si poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal. Odvolací súd bol názoru, že ustanovenie § 11 ods. 8 tohto zákona jasne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 tohto zákona. Z dikcie ustanovenia § 11 ods. 6 písm. a), b) zákona č. 381/2001 Z. z. je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti.

18 Ďalej poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22. novembra

2017, ako súdu dovolacieho, z ktorého vyplýva, že ust. § 11 zákona č. 381/2001 Z. z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. jasne a zreteľne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu. Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. Z dikcie ust. § 11 ods. 6 písm. a), b) zákona č. 381/2001 Z. z. je zrejmé, že zákonodarca povinnosť poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poistnej udalosti. Najvyšší súd SR ďalej konštatoval, že v ním posudzovanom prípade si žalovaná splnila povinnosť v zmysle ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. tým, že listom zo dňa 2. augusta 2013 poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poistné plnenie, ktoré si žalobca od nej nárokoval. Správnosť záverov poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie, je pritom irelevantná, nakoľko v zmysle citovaného ustanovenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v predjednanom prípade žalovaná ako poisťovateľ v lehote troch mesiacov aj splnila. To, že žalovaná neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv žalobcu, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. do omeškania. V závere svojho rozhodnutia Najvyšší súd SR, ako súd dovolací, uviedol, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi v zmysle ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. Z predmetného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR teda vyplýva, že na strane druhej peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania, upravená v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z., je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti, vyjadrenej v ust. § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z. z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote troch mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti.

19 Krajský súd upriamil pozornosť aj na ďalšie rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27. mája 2020, ktoré v odseku 18., 18.1. odôvodnenia poukazuje na rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/212/2017, sp. zn. 3Cdo/145/2017, konkrétne ktoré rozhodnutie okresný súd odmietol na danú súdnu vec aplikovať. Dovolací súd aj v tomto rozhodnutí vyslovil, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. splnila, a preto nebola povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z.

20 Odvolací súd ďalej uviedol, že v podmienkach predjednanej veci bolo zistené, že poistná udalosť bola ohlásená žalovanému dňa 16. novembra 2018 a dňa 28. novembra 2018 bolo žalobcovi oznámené, že dňa 27. novembra 2018 došlo ku skončeniu šetrenia poistnej udalosti, na základe čoho bol predložený výpočet výšky plnenia. Podľa vyjadrenia likvidátora náklady na opravu presiahli všeobecnú hodnotu motorového vozidla - neekonomická oprava, preto poistná udalosť bola likvidovaná ako totálna škoda. Ďalej žalovaný v Oznámení o poistnom plnení datovanom 28. novembra 2018 uviedol, že podľa predložených dokladov poskytuje poistné plnenie na sumu 6.235,46 eur. Prílohou oznámenia o poistnom plnení bol popis položiek, a to všeobecnej hodnoty vozidla, hodnoty použiteľných zvyškov vozidla, t. j. jednotlivých údajov, výsledkom ktorých bola výška poistného plnenia žalovaným. Vzhľadom k týmto listinám, vykonaným pred okresným súdom, bolo zrejmé, že žalovaný si splnil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., poskytol údaje - dôvody riešenia poistnej udalosti. Údaje vyjadrené žalovaným bez ďalšieho nemohli spôsobiť to, že by malo byť konštatované nesplnenie zákonnej povinnosti žalovaným, uloženej mu v zmysle ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. Znamená to, že ak žalovaný bližšie nezdôvodnil, prečo neakceptuje v celom rozsahu žalobcom uplatnené poistné plnenie, táto skutočnosť nemohla viesť k záveru o nesplnení žalovanému uloženej zákonnej povinnosti v zmysle ust. § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z. Ak žalovaný zákonom uloženú povinnosť splnil, tak nenastalo jeho omeškanie so splnením tejto nepeňažnej povinnosti, a preto nemohol nastúpiť

ani dôsledok vyjadrený v ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z., t. j. dôsledok pre platenie úrokov z omeškania. Vzhľadom k týmto právnym záverom a zhodnoteniam potom krajský súd pre odlišné právne posúdenie rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 2.087,74 eur od 13. decembra 2018 do zaplatenia zmenil za aplikácie ust. § 388 CSP tak, že žalobu žalobcu v tejto časti zamietol.

21 V súvislosti s výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania krajský súd vychádzal nielen z odvolacích dôvodov žalovaného, ale aj z výsledku svojho rozhodnutia. Konštatoval, že pôvodne predmetom konania bola aj suma 346,80 eur spolu s príslušenstvom, a to s úrokmi z omeškania, vo vzťahu ku ktorej bol uskutočnený dispozitívny úkon žalobcu, čiastočné späťvzatie žaloby, k čomu došlo z titulu chybného výpočtu žalobcom. Čiastočné späťvzatie žaloby posúdil ako procesné zavinenie žalobcu na zastavení konania v tejto časti, čo sa zákonite premieta do roviny neúspešnosti žalobcu, pokiaľ nešlo o dôvodne podanú žalobu aj v tejto späťvzatej časti. Odvolací súd zohľadnil okrem čiastočného zastavenia aj neúspech žalobcu vo vyvolanom odvolacom konaní, keď bol zmenený rozsudok okresného súdu vo výroku o úrokoch z omeškania a žaloba žalobcu bola v tejto časti zamietnutá. Vychádzajúc z uvedeného aplikoval ust. § 255 ods. 2 druhá časť vety CSP. Výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania bol za vzatia do úvahy aj výsledku odvolacieho konania zmenený tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov prvoinštančného konania právo.

22 O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 druhá časť vety CSP, t. j. v súlade s prístupom rozhodovania o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Konštatoval, že tak žalobca ako aj žalovaný mali vo veci úspech len čiastočný, preto bolo vyslovené, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, keď v časti bol rozsudok okresného súdu potvrdený a v časti zmenený a žaloba zamietnutá.

23 Proti druhej, tretej a štvrtej výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie vyvodzujúce jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V súvislosti s druhým výrokom odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a nepriznal žalobcovi úroky z omeškania dovolateľ uviedol, že vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces v prekvapivosti predmetného rozhodnutia. Konštatoval, že vzhľadom na konštantnú judikatúru v obdobných veciach, vzhľadom na úspech vo veci spravodlivo očakával, že krajský súd potvrdí rozhodnutie okresného súdu. Krajský súd však postupoval odlišne, pričom vychádzal z rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22. novembra 2018 a sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27. mája 2020. Výslovil názor, že závery rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 nemožno aplikovať na predmetný prípad aj z toho dôvodu, že žalobca si neuplatnil úrok z omeškania podľa špeciálnej právnej úpravy Zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj „PZP“). Ďalej poukázal na to, že v prípade aplikácie záverov rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/145/2017 z 22. novembra 2018 by nastala absurdná situácia, kedy by žalobcovia (poškodení) mali nárok na zaplatenie úroku z omeškania priamo od škodcov podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j. za nesplnenie peňažnej povinnosti riadne a včas alebo či poisťovateľovi by titulom uplatnenia nároku podľa zák. č. 381/2001 Z. z. takýto nárok nemali. V prípade aplikácie tohto rozsudku by došlo k diskriminácii dlžníkov odlišných od poisťovní, kedy by došlo k zvýhodneniu poisťovateľov (poisťovní) na úkor ostatných dlžníkov, ktorí by boli, na rozdiel od poisťovateľov, zaviazaní zaplatiť úroky z omeškania od momentu, kedy sa dostali do omeškania s plnením peňažného dlhu. Uvedený výklad označil za nezodpovedajúci zámerom zákonodarcu, keďže v prípade pripustenia záverov v uvedenom rozsudku by neexistovala žiadna sankcia pre poisťovňu v prípade, ak by neposkytla peňažné plnenie riadne a včas. Na podporu správnosti jeho tvrdení poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2Cob/200/2019 zo dňa 29. septembra 2020. V súvislosti s ďalším rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27. mája 2020, na ktoré sa odvolával odvolací súd, dovolateľ uviedol, že ho nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec, pretože išlo o nárok na zaplatenie bolestného, náhrady na strate zárobku počas PN, nákladov spojených s liečením a za sťaženie spoločenského uplatnenia. Pritom sa riešila aj otázka spoluzavinenia, ktorá mala vplyv na rozsah žalobcovi priznaného nároku. Poukázal na to, že najvyšší súd v tomto rozhodnutí zamietol nárok na

úroky z omeškania s tým, že by sa do omeškania poisťovňa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 PZP. Dovolateľ namietal, že ak by sa toto uplatnilo, aj na prípady, kedy je poisťovňa stranou v konaní, išlo by o neprimeranú ochranu poskytnutú poisťovni. Výslovil názor, že by to dospelo do absurdného stavu, kedy by pre poisťovňu bolo výhodnejšie poškodenému neplniť na základe vágnych a formálnych dôvodov a počkať na rozhodnutie súdu, úroky by sa im počítali až od jeho právoplatnosti. Dovolateľ ďalej poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/88/2019 a Krajského súdu Košice sp. zn. 4Cob/65/2020. Ak by povinnosť platiť úroky z omeškania vznikla až po právoplatnosti rozhodnutia, išlo by podľa názoru dovolateľa o prípad kedy by napr. žaloval poškodený škodcu, aby mu uhradil vzniknutú škodu a škodca by predložil rozsudok poisťovni, aby plnila poškodenému, tak vtedy sa môže dostať do omeškania poisťovňa, keď vie, koľko dlhuje a bola vyzvaná na plnenie. S poukazom na uvedené uzavrel, že si uplatňuje nárok na úroky z omeškania podľa ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka. V súvislosti s výrokom odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania uviedol, že odvolací súd pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nevezal do úvahy skutočnosť, že žalobca mal v konaní čistý úspech v rozsahu 71%, čo v žiadnom prípade nemôže byť dôvodom na nepriznanie náhrady trov konania, keďže pomer úspechu a neúspechu sporových strán nebol rovnaký, resp. približne rovnaký. Súčasne zdôraznil, že pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, keďže príslušenstvo (úrok z omeškania) nebol v žalobe vyčíslený. Uzavrel, že vzhľadom na uvedené, súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania správne.

24 Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

25 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je prípustné.

26 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza totiž z toho, že právna istota a stabilita nastolené právoplatným rozhodnutím sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (pozri napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012).

27 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

28 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa ust. § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

29 Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

30 Dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ust. § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jej patriace

procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

31 Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

32 Procesným postupom súdu je len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

33 Dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil tým, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V prejednávanej právnej veci sa dovolateľ v podstate zaoberal len vecnou správnosťou viacerých právnych záverov odvolacieho súdu v kontexte s právnym posúdením prejednávanej veci, pričom spochybnil predovšetkým správnosť právneho záveru odvolacieho súdu o potrebe aplikácie § 11 zák. č. 381/2001 Z. z. na daný prípad a o vylúčení použitia ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka, pričom namietal aj nesprávnu interpretáciu § 11 zák. č. 381/2001 Z. z. Ďalej popieral aj správnosť postupu odvolacieho súdu, ktorý pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, určil pomer úspechu oboch strán v konaní aj s prihliadnutím na zamietnutie žaloby v časti týkajúcej sa príslušenstva (úroku z omeškania) a čiastočné zastavenie konania, ktoré posúdil ako neúspech žalobcu, keď podľa názoru žalobcu odvolací súd nesprávne percentuálne určil čistý úspech žalobcu v konaní a mal tiež vychádzať len z uplatnenej istiny bez príslušenstva, keďže v tomto konaní príslušenstvo v podobe úroku z omeškania nebolo vyčíslené samostatne v podanej žalobe a tak nemá vplyv na posudzovanie úspechu žalobcu v konaní. Jednoznačne tak namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sa vyvodzuje právny záver a na zistený skutkový stav aplikuje právna norma. Nesprávne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny predpis alebo ak síce aplikoval správny predpis, avšak nesprávne ho interpretoval, alebo zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu ale nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

34 Z dôvodov uvedených vyššie dospel dovolací súd k záveru, že v danom prípade podané dovolanie je procesne neprípustné, lebo žalobca v ňom nedôvodne tvrdí, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP.

35 Dovolací súd preto odmietol dovolanie žalobcu podľa ust. § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, ktoré nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi.

36 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške

náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

37 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.